Nieuwjaarsdag 1 januari 2025

Een (grond) gedachte voor het nieuwe jaar

Inleiding.
Het nieuwe jaar begint vlak na het geboortefeest van Jezus. Daar lijkt een bedoeling achter te zitten: ga in zijn voetstappen, volg Hem na, dan wordt het wel wat. Hier wordt het boeiend: hij moest dus kiezen, kúnnen kiezen tussen goed en kwaad, anders is het natuurlijk onmogelijk hem na te volgen. Dáár wil ik straks met u wat over doordenken.

Eerste lezing: Numeri, 6
De Heer sprak tot Mozes: Zeg aan Aäron en zijn zonen: Als gij de Israëlieten zegent, doe dat dan met deze woorden: Moge de Heer u zegenen en u behoeden! Moge de Heer de glans van zijn gelaat over u doen schijnen en u genadig zijn! Moge de Heer zijn gelaat naar u keren en u vrede schenken! Als zij zo mijn naam over de Israëlieten uitspreken, zal Ik hen zegenen’**.**

Tweede lezing: Paulus aan de Christenen van Korinthe
In ieder van ons openbaart zich de Geest. Ieder heeft zijn eigen gaven om daarmee allen van dienst te zijn. Aan de één wordt een woord van wijsheid gegeven. Aan een ander woorden van wetenschap. Uit kracht van diezelfde Geest. Weer anderen schenkt Hij het vermogen om ziekten te genezen, wonderen te doen. Ook wekt de Geest in heel verschillende mensen het visioen van de komende wereld. En leert hen onderscheiden wat recht en wat niet recht is, en geeft hen vurige tongen om te getuigen en taal om elkaar te verstaan. Wij vormen tezamen het lichaam van de Messias, en ieder afzonderlijk zijn wij als ledematen. En niemand kan/mag zeggen tegen een ander: ik heb je niet nodig. Wij zijn niet allemaal toegerust met dezelfde kracht. Maar God zelf heeft het lichaam zo gemaakt dat de minste leden de kostbaarste zijn.

Overweging
Ik wil graag twee korte gedachten/grondgedachten voor u neerleggen; misschien kunnen we er iets mee.

De eerste sluit aan bij de eerste lezing: ‘Moge God het licht van zijn gelaat over u doen schijnen en u genadig zijn’. Ik probeer die nogal plechtige zin te begrijpen; wat zou het anders kunnen betekenen dan: ‘God heeft mij gezien; en Hij knikte ja naar mij!’ Wat God doet, dát moeten wij ook doen in het Nieuwe Jaar, naar elkaar toe: ‘Het licht van ons gelaat over de ander doen schijnen’, ’de ander zien, en een knikje geven’. Dán gebeurt er iets!

Als een peuter merkt dat jij naar hem/haar kijkt, zal het proberen op te staan en te lopen… Dán gebeurt er iets! Van tafelpoot naar stoel, dat wel…maar het loopt…

Ik las afgelopen zaterdag in Trouw het verhaal van Sifan Hassan in deze geest: Toen zij op het hoogste podium Olympisch Goud kreeg na de marathon van 42 km op 11 augustus in Parijs, zei ze stralend: ‘Ik wil dat de hele wereld mij ziet en zegt: Daar staat zij, een vrouw, een moslima.’

De tweede grondgedachte sluit aan bij de tweede lezing van Paulus: Zijn wij in het afgelopen jaar gegroeid, sterker, resoluter geworden in het spoor van Jezus? Heeft ieder van ons, in eer en geweten, zijn/haar talenten daarvoor ingezet? Ik zie voor me: een gemeenschap van mensen, man, vrouw, jong, oud, allemaal uniek, allemaal unieke gaven, met wijsheid, met hoop, met kracht om lief te hebben en te leven. Allemaal mensen met jaren van levens- of geloofservaring, gerijpt door lief en leed, of door opgelopen kreukels wijs geworden. En ik denk: Wat een rijkdom zit hier voor me! En ik hoop van harte: Dat we erin mogen slagen die rijkdom aan talenten, ervaring en enthousiasme, zomaar binnen handbereik, optimaal te benutten om die mooie wereld van broeders en zusters op te bouwen, het koninkrijk van God, waarvan Jezus sprak en droomde. Zijn we daarin gegroeid of niet? Twee duizend jaar geleden gaf Hij zijn volgelingen, ook ons dus, de opdracht om onze wereld mooier en leefbaarder te maken, Hem achterna.

Als Andreasparochie willen wij vooral oog hebben voor mensen met kwetsuren, verdriet en pijn; niemand mag erbuiten vallen, niemand mag zich erbuiten voelen. Mensen met een verstandelijke handicap mogen zich bij ons thuis voelen; mensen die seksueel anders geaard zijn, mogen bij ons zijn zoals ze zijn; mensen, die - om wat voor reden dan ook - verslaafd zijn geraakt aan drugs, sluiten wij niet buiten; mensen, die eenzaam zijn en ernaar hunkeren om gezien te worden, worden door ons gezien; mensen, die hun land hebben moeten ontvluchten, mogen bij ons een thuis en nieuwe kansen krijgen; en als hun kinderen hier geworteld zijn, of hier geboren zijn, vriendjes en vriendinnetjes gemaakt hebben, moeten ze bij ons mogen blijven. En ook mensen in de arme of oorlogsgebieden beschouwen we als onze broeders/zusters; want ook hun geroep dringt tot ons door. Lieve mensen, mijn wens voor 2025 is deze: Dat we met elkaar blijven geloven waar het echt om gaat, daarin sterk blijven, en ons zelf niet verloochenen. en het ook uitstralen…. en vieren.